

Full diocesà

23 de setembre del 2018

p4 –Comiat a les monges del Seminari de Solsona

p6 i 7 –800 anys del carisma de la Mercè

L'episcopat de Catalunya, amb el Sant Pare

Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense, en nom de tots els bisbes de Catalunya ha dirigit una carta d'agraïment, suport i afecte a Sa Santedat el papa Francesc arran de les acusacions rebudes en les darreres setmanes en relació als casos de pederàstia.

«En aquests moments de dificultats», subratllen, «us fem arribar el nostre reconeixement, suport i afecte personal i de tot el poble de Déu que pelegrina a les nostres Esglésies

diocesanes, així com també la nostra pregària fraternal.»

Els prelats encomanen a Déu el papa Francesc perquè continuï anunciant «amb valentia i determinació la joia de l'Evangelí» en aquests moments difícils, i li mostren la seva proximitat i la de tots els fidels de Catalunya. «Ens sentim molt propers a Sa Santedat, i posem en mans de la Mare de Déu, que els catalans venerem sota l'advocació de Montserrat, la vostra persona i tot l'exercici de la vostra missió apostòlica», conclouen.

«Si algú vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots»

Diümenge XXV durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre de la Saviesa

Els malvats deien: «Posem un parany al just; ens fa nosa i és contrari a tot el que fem; ens retreu que no complim la Llei i que no som fidels a l'educació rebuda. A veure si és veritat això que diu, provem com serà la seva fi. Si realment el just és fill de Déu, Déu el defensarà i el salvarà dels qui el persegueixen. Posem-lo a prova: ultratgem-lo i torturem-lo, a veure si es manté serè; comprovem si sap suportar el mal; condemnem-lo a una mort vergonyosa. Segons diu ell, Déu ja el protegirà.»

(2,12.17-20)

Salm responsorial

El Senyor fa costat als meus defensors.

(Salm 53)

Lectura de la carta de sant Jaume

Estimats, on hi ha gelosies i rivalitats hi ha pertorbació i maldats de tota mena. Però la saviesa que ve de dalt abans que tot és pura; és també pacífica, moderada i dòcil, compassiva i plena de bons fruits, imparcial i sincera. El fruit de la justícia neix de la llavor que els homes pacificadors han sembrat en esperit de pau. D'on vénen entre vosaltres les lluites i les baralles? No vénen dels desigs de plaer que es conjuren en el vostre cos? Desitgeu coses que no teniu, i per això mateu. Envegeu coses que no podeu aconseguir, i per això lluiteu i us baralleu. Però vosaltres, no teniu perquè no demaneu. O bé demaneu i no rebeu, perquè demaneu malament, amb la intenció de malgastar-ho tot en els plaers.

(3,16-4,3)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

En aquell temps, Jesús i els deixebles passaven per Galilea, però Jesús no volia que ho sapigués ningú. Instruïa els seus deixebles dient-los: «El Fill de l'home serà entregat en mans dels homes, el mataran i, un cop mort, ressuscitarà al cap de tres dies.» Ells no entenien què volia dir, però no gosaven fer-li preguntes. Arribaren a Cafar-Naüm. Un cop a casa, els preguntà: «Què discutíeu pel camí?» Però ells callaven, perquè pel camí havien discutit quin d'ells seria el més important. Aleshores s'assegué, cridà els dotze i els digué: «Si algú

vol ser el primer, ha de ser el darrer i el servidor de tots.» Després féu venir un noi, el posà al mig, el prengué als braços i els digué: «Qui acull un d'aquests nois perquè porta el meu nom, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat.»

(9,30-37)

«Estimats, on hi ha gelosies i rivalitats hi ha pertorbació i maldats de tota mena [...]. Desitgeu coses que no teniu, i per això mateu. Envegeu coses que no podeu aconseguir, i per això lluiteu i us baralleu»

Concentrar-se en allò essencial

Jean Hakolimana, prev.

La resurrecció de Jesús el tercer dia és molt més que un tema matemàtic. De fet, entès en la seva literalitat, el que succeeix durant la seva passió ens deixaria en un atzucac. Mort la vetlla del dissabte i el diumenge matí, tenim les primeres trobades amb ell ja ressuscitat. Més aviat hem d'anar a parar en el profetes. Havien convertit el «tercer dia» en el símbol de la manifestació del poder salvador de Déu. Osees ho anunciava així: «Ens tornarà la vida en dos dies, el dia tercer ens farà aixecar i viurem a la seva presència.» La seqüència és aquesta: el primer dia és dia d'esperança (tot és possible), el segon dia és el de la decepció (no ha passat res) i el tercer és el de l'obra de Déu. Quan ho donem tot per acabat, Déu demostra el seu poder. És en aquest marc que hem d'entendre la resurrecció de Jesús, la que ell anuncia i que succeeix el «tercer dia». Així es veu millor la dificultat dels seus deixebles: mentre ell els està parlant de la màxima obra de Déu, ells estant discutint de llur ordre d'importància en el grup.

Una anàlisi senzilla ens pot demostrar que no estem pas tan lluny d'ells. Vivim preocupats, però no sempre per allò realment important, que és l'obra de Déu en nosaltres: el vicari viu per l'expectativa del dia que el faran rector; el rector d'una parròquia petita viu pendent de l'ascens; el d'una parròquia gran només somia ser arxiprest i l'arxiprest es veu bisbe. Fins i tot en la feligresia, de vegades la baralla es dona sobre a qui tocarà la lectura més llarga del diumenge; sembla que dona més prestigi. Ens convé, a tots plegats, que sovint l'evangeli ens recordi la senzillesa dels nens i que la nostra vocació és la de ser servidors.

La imatge

Jesús està anunciant que la passió, la mort i la resurrecció que havia de sofrir ja eren a prop. Però els deixebles passaven a una altra pàgina: discutien entre ells quin seria el més important.

La resposta de Jesús arriba amb la figura d'un nen; se sap que als ulls de molts segles un infant era el més baix. Jesús el posa al mig com el primer perquè és el darrer i el servidor de tots.

Crist beneeix el nen (1600). Artus Wolfaerts

Agenda

Lit. hores: Setmana I

24 Dilluns

La Mare de Déu de la Mercè
Pr 3,27-34/Salm 14/Lc 8,16-18

25 Dimarts

—Sant Dalmau Moner
—Santa Aurelia
—La Mare de Déu de Misericòrdia (Reus)
Pr 21,1-6.10-13/Salm 118/Lc 8,19-21

26 Dimecres

—Sant Cosme i Damià
—Sant Nil
—Santa Justina
—Beat Pau VI
Pr 30,5-9/Salm 118/Lc 9,1-6

27 Dijous

—Sant Vicent de Paül
Coh 1,2-11/Salm 89/Lc 9, 7-9

28 Divendres

—Sant Venceslau
Coh 3, 1-11/Salm 143/Lc 9, 18-22

29 Dissabte

—Els Sants Arcàngels Miquel, Gabriel i Rafael
Dn 7, 9-10. 13-14 o bé Ap 12,7-12a/
Salm 137/Jn 1, 47-51

30 diumenge XXVI de durant l'any, cicle B

—Sant Jeroni
Nm 11,25-29/Salm 18/ Jm 5, 1-8/
Mc 9,38-43.45.47-48

Comiat a les monges del Seminari de Solsona

Redacció

El dia 3 de setembre el Seminari de Solsona va viure el comiat de les monges cordimarianes que han estat servint la casa aquests últims anys. Recordem que fa quasi cent anys que aquesta comunitat és present a Solsona.

Molts preveres i laics van voler retre homenatge a les quatre germanes que marxaven, tot recordant les anteriors. Es va comptar amb la presència del bisbe Xavier Novell i també de la superiora de la congregació.

L'acte va començar a les dotze del migdia amb una eucaristia molt participada que va omplir a vessar la capella del Seminari, amb les germanes ocupant els primers bancs i els preveres residents a la casa ocupant tot el presbiteri.

Després a la sala d'actes es van fer una sèrie de parlaments adreçats a les monges. Va començar el senyor bisbe i van continuar tots i cadascun dels sacerdots residents, que de manera molt emotiva i recordant anècdotes viscudes van voler acomiadar-se. També hi va haver espais musicals, com ara una petita peça a l'arpa a càrrec d'una jove i la interpretació del «Cant dels ocells» a càrrec de Peter Thiemann al contrabaix. Per acabar, el bisbe Xavier va lliurar un parell d'obsequis a la comunitat, i Mn. Antoni Guixé, director de la residència sacerdotal, va oferir un petit detall individual a les quatre germanes.

Els capellans i les monges van compartir un dinar de germanor al mateix Seminari per concloure aquest comiat.

Necrològica

Mn. Antoni Martínez Trilla

A finals del mes de juny va morir Mn. Antoni Martínez Trilla, prevere del nostre bisbat resident a Barcelona. Amb l'estiu entremig i altres circumstàncies no vam poder publicar en el full diocesà aquesta defunció.

Mn. Antoni havia nascut a Cervera l'any 1937 i fou ordenat prevere el juliol de 1960. Va exercir el ministèri sacerdotal a les paròquies de Sidamon, Puig-reig, Santa Fe i Montfalcó Murallat.

L'any 1972 va anar cap a les Cabanyes, bisbat de Barcelona, i allí va continuar exercint el ministèri mentre la salut li ho va permetre. Es va dedicar intensament i amb fruit a la vida parroquial i a l'ensenyament.

Morí a vuitanta-un anys d'edat a la Residència Sant Josep Oriol de Barcelona i fou enterrat a Sant Pere dels Arquells. Preguem per ell.

Convivència dels seminaristes del SMI

El dies 5, 6 i 7 de setembre va tenir lloc l'habitual convivència d'inici de curs dels seminaristes que conformaran el Seminari Major Interdiocesà de Catalunya. Enguany el lloc de trobada fou la nostra diòcesi, concretament la ciutat de Solsona.

Els nois van estar acompanyats per l'arquebisbe d'Urgell i bisbe delegat per al Seminari Interdiocesà, Mons. Joan-Enric Vives, i el bisbe diocesà de Solsona, Mons. Xavier Novell, juntament amb el nou equip de formadors del SMI.

Durant aquests tres dies van tenir, entre altres coses, una

conferència amb debat sobre el Sínode de la Joventut del pròxim octubre amb el delegat de Joventut de Solsona, Sr. Marc Trulls. Van aprofundir sobre el nou curs i les seves exigències i van acollir els nous serveis per a la comunitat. Finalment, un recés de tot un matí predicat pel bisbe Xavier Novell.

També van conèixer el nucli antic de la ciutat, la catedral, el palau episcopal i el Museu Diocesà, acompanyats del mateix bisbe Xavier, del vicari general, del Sr. Carles Freixes i de Mn. Lluís Prat. Visitaren també el santuari del Miracle, rebuts pel P. Xavier Poch, i van celebrar-hi l'eucaristia.

El santuari de Queralt celebra la Gala

El dia 8 de setembre el santuari de Queralt va celebrar la seva festa major, coneguda com la Gala de Queralt. La missa concelebrada va ser presidida per Mn. Ramon Barniol, capellà custodi del santuari. Va predicar l'homilia Mn. Ramon Viladés, el qual va recomanar: «Si voleu asserenar-vos i omplir el vostre cor de pau, d'aquella pau que només pot venir de Jesús de Natzaret, Fill de Maria, pugeu un dia a Queralt.»

Els cants de la celebració van anar a càrrec de l'Orfeó Berguedà i al final de la celebració, com cada any, es van lliurar les orenetes als capitans del 2017 i es van nomenar els capitans del 2019. En la vigília de la Gala, una colla de fidels ja s'havia aplegat a l'interior de l'església per participar en la vetlla de pregària del jovent, amb el lema «Com tu, Maria». Van pregar entorn de les actituds de Maria, que són model per als seus fills i filles. Informa: M. Coll.

1218-2018: 800 anys del carisma de la Mercè

Pedro Mariano Labarca Araya

L'advocació de Maria de la Mercè està lligada a la tasca carismàtica de l'orde mercedari, nascut a Barcelona amb sant Pere Nolasc, el seu fundador, mercader original, naturalitzat ciutadà barceloní. Va saber descobrir el patiment dels cristians captius en poder de musulmans, i es va obstinar, amb un grup de companys, primer amb el seu personal patrimoni i després recol·lectant almoines, a exercir el ministeri d'una caritat exímia: ajudar, visitar i redimir captius.

Quan faltaven diners per a comprar la seva llibertat, rescatant de les masmorres africanes, s'obligaven tots a quedar en ostatges, esperant que arribessin els seus companys amb els diners pactats. Si això no succeïa al seu temps, estaven disposats a lliurar la seva pròpia vida. Aquesta caritat suprema va ser una gran novetat i una gran mercè, un gest de misericòrdia.

La tradició diu que la Mare de Déu de la Mercè s'aparegué a sant Pere Nolasc l'1 d'agost de 1218. I que ho féu també al rei Jaume I i a sant Raimon de Penyafort. A partir d'aquesta experiència, s'arriba a l'acte fundacional a la catedral de Barcelona el 10 d'agost de 1218.

Així, l'Orde de la Mercè és reconegut com a nou orde de redempció —acabava de néixer el de la Trinitat, a París— amb la diferència que els mercedaris eren laics, i Nolasc es va comprometre a lliurar tots els béns a la tasca redemptora, guardant únicament l'indispensable per a viure. Accepten la regla de sant Agustí, vesteixen el blanc hàbit de Santa Maria i en el seu escapulari porten l'escut amb la creu blanca de la catedral de Barcelona, amb fons vermell, sobre els quatre pals vermells, en fons daurat, de l'escut del regne d'Aragó, donat pel rei Jaume I. Era, d'altra banda, com una mena de «salconduit» davant els caps mahometans.

Sempre serà present en els religiosos mercedaris la vivència maternal de Maria. La seva resposta es tradueix en els precisos gestos d'amor alliberador en favor dels captius. Així, a poc a poc, es va identificant l'obra de mercè amb l'advocació a Maria, fins a unificar-se en l'expressió originària de Maria de la Mercè. La vinculació de l'advocació al sorgiment de l'obra alliberadora —com hem assenyalat— realit-

zada pels religiosos de la Mercè, i pels fidels, és una realitat constatable en els gairebé vuit segles d'història. És, certament, un admirable testimoni de difusió i extensió del seu culte, associat, indissolublement, a l'obra d'alliberament redemptor exercit en nom seu.

Els primers religiosos dediquen, molt aviat, les esglésies a Maria. Quan Jaume I, en 1237, fa donació d'una parcel·la al Puig (València), on troben un relleu de santa Maria, edifiquen una església en el seu nom: Santa Maria del Puig. I quan es construeix la primera església en els terrenys de Barcelona, al costat del mar, donats per Plegamans, es va consagrar a Maria de la Mercè. Caminant el temps, es va elevar a categoria de basílica. I segueix el mateix procés, al

llarg dels segles, cada vegada que els mercedaris i mercedàries obren un temple o capella allà on s'estableixen per exercir el seu carisma propi.

Quan —ja des del segon viatge colombí, en 1493— es va assumir el repte de l'evangelització de tot el continent americà, anomenat el «Nou Món», en ser seleccionats els mercedaris al costat dels tres ordes mendicants —franciscans, dominics i agustins— pels Reis Catòlics, Isabel i Ferran, es van sumar a aquesta empresa gegantina, evangelitzadora, obrint camins nous, creadora, i portant en una mà l'Evangeli i en l'altra la imatge de Maria com a Mare de la Mercè. Això explica la fonda i permanent devoció mariano-mercedària que perviu al continent americà. La seva elecció com a patrona de capitals i ciutats de diversos països —Argentina, Equador, Perú, Santo Domingo...— així com en diòcesi, pobles i temples; i la innumerable

toponímia, antiga i nova, a tot arreu, és un indicatiu i testimoni clar de la seva devoció que va estar i continua vinculada a la missió

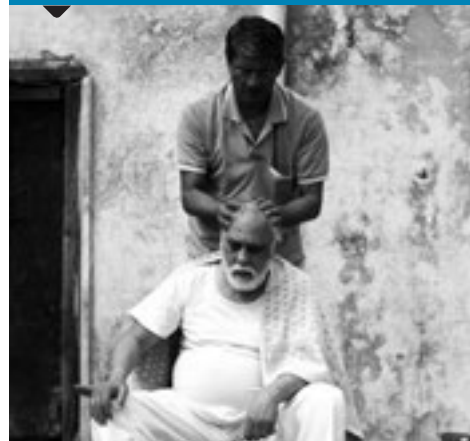
El segle XIX no va aconseguir esborrar la petjada de la Mercè, tot i les seves crisis profundes i canvis radicals. I el final de les redempcions tradicionals en zones musulmanes, el mateix que la dissolució de les províncies de l'orde en alguns països, va tenir com a contrapartida el naixement de nombrosos instituts religiosos femenins amb l'advocació mercedària. Actualment continua la vivència del carisma i la seva extensió, a través dels religiosos i religioses, fraternitats laicals i amics de la Mercè que, animats per l'amor a Maria, ofereixen la seva específica manera d'alliberament en els cinc continents ocupats en nombroses obres de misericòrdia: segueix vivint, adaptat als «signes del temps», el mateix compromís amb els oprimits d'avui!

La Pel·lícula

Hotel salvación

Dirigida per Shubhashish Bhutiani

Índia, 2016.

Intèrprets:

Adil Hussain i Lalit Behl.

Comèdia dramàtica.

Per a joves i adults.

En una estranya i última petició vital, un ancià indi obliga al seu fill que deixi el treball i l'acompanyi a la ciutat santa de Benarés, per a morir-hi.

Davant tal demanda, a l'home no li queda una altra opció que embarcar-se amb ell en el viatge.

La pel·lícula comença lenta, però després agafa cos.

Ens mostra un univers diferent de l'occidental sobre un tema cabdal: la mort. I l'afronta de manera natural, delicada, transcendent, irònica: sense cap amargor. La mort com un pas dolorós, necessari però també lluminós.

Glossa

425 anys de la nostra història

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Acabat un llarg estiu, començo altra vegada les meves glosses dominicals, i ho faig recordant la celebració dels 425 anys de la nostra diòcesi de fa tres setmanes. Molts de vosaltres hi vàreu assistir i compartíreu, juntament amb els arquebisbes i bisbes, amb molts preveres i laics, aquest moment d'acció de gràcies pel passat i present de la nostra diòcesi.

425 anys són molts. Han passat moltes coses. Els qui ens han precedit en aquesta terra han viscut grans dificultats. En primer lloc, per poder aconseguir crear la diòcesi amb la concessió de parròquies per part dels bisbats d'Urgell i de Vic. Després, per persistir malgrat els intents de supressió de la diòcesi a causa de les vicissituds polítiques. També per redreçar-se de la persecució religiosa de la primera meitat del segle XX, que tan fortament va delmar la vida religiosa i el presbiteri solsoní i tan greument va destruir els nostres temples parroquials.

Tantes dificultats han estat ocasió perquè nostre Senyor ens beneís amb el do de grans homes i dones de Déu, que han teixit la veritable història espiritual d'aquest territori. No puc anomenar-los a tots, però vull recordar sant Pere Claver, la beata Anna Maria Janer, la Mare Güell, santa Joaquina de Vedruna, sant Antoni Maria Claret, sant Francesc Coll, el pare Bellet i els més de 25 beats màrtirs de la guerra civil. A ells i a tots els sants de la porta veïna, com diu el nostre Sant Pare en la seva darrera exhortació apostòlica *Gaudete et exultate*, els hem d'agrair el seu lliurament a l'Evangelí.

Amb motiu d'aquest aniversari, a més de la celebració que us comentava més amunt, estem promovent altres iniciatives que ens ajudaran a conèixer la història de la nostra diòcesi, la nostra història.

Estem impulsant una col·lecció de llibres que han de recollir la història dels segles XIX i XX. Existeix una obra que recull els segles XVI, XVII i XVIII, però tenim la gran llacuna dels dos segles recents. Serà una col·lecció de tretze volums que organitzen el temps dels pontificats dels bisbes que han regit la diòcesi durant l'època contemporània.

Estem preparant un documental que repassa els moments clau de la història del bisbat i els seus protagonistes. El passat mes d'agost es van començar a gravar algunes escenes: durant tres dies un equip de gravació va recórrer la major part del territori diocesà entrevistant historiadors, alguns capellans i un servidor. El format breu d'aquest documental —uns 30 m— permetrà fer accessible la nostra història a tots els públics. A final d'any, si tot va bé, estarà llest per a la seva estrena. Com totes les iniciatives i projectes audiovisuals, aquest documental té un cost una mica elevat; per tant, si algú vol ajudar a patrocinar-lo pot contactar amb la diòcesi al correu bisbatsolsona@bisbatsolsona.cat.

Felicitem-nos mútuament per aquests 425 anys i continuem treballant i pregant per arribar a complir-ne molts més!

